

Mænd i visse Retninger, som kunde kvalificere dem til at overtage en saadan Stilling, og det maa da ogsaa siges om dem, der beklæde dem i Øjeblikket, at de hørte til denne Kategori. Jeg maa derfor gøre opmærksom paa, at, om det end ikke er optaget i Loven, saa var det i alt Fald Forudsætningen, at de beholdt som personligt Tillæg, hvad de oppebare paa det daværende Tidspunkt, da Loven blev gennemført.

Det var egentlig det, jeg havde at sige om dette Punkt, det andet kommer mig for saa vidt mindre ved, da det er Ordførernes Sag at behandle disse Spørgsmaal. Naar den ærede Ordfører brugte det Udtryk, at det kun var Smaating, det her drejede sig om, vil jeg dog gøre opmærksom paa, at der vist heller ikke er nogen her i Salen, som ikke er klar over, at det hele Nummer er af den Art, at man kun af Hensyn til det nuværende Ministeriums Personer, som de Herrer af Flertallet ikke synes om, benytter denne Lejlighed i Mangel af en bedre i Øjeblikket til at gøre Stillingen saa lidet behagelig for Ministeriet som muligt.

K. M. Klausen: Den ærede Indenrigsminister udtalte, at jeg ikke havde lagt Mærke til, hvad en dansk Indenrigsminister havde at varetage. Det har jeg meget godt lagt Mærke til, men jeg har ogsaa lagt Mærke til, hvad der paa det foreliggende Finanslovsforslag er blevet taget bort fra Indenrigsministeren. I Fjor var han en langt mægtigere Mand, end han er i Aar, han har næsten mistet alt, hvad der var underlagt ham, og som Eksempel nævnedes jeg, at paa den nugældende Finanslov var der betroet ham at forvalte et Beløb af 53½ Mill. Kr., medens der paa Finansloven for næste Aar kun er foreslaaet 5 Mill. Kr. til hans Ministerium. Jeg synes, at det er en meget stærk Reduktion, men naar den ærede Indenrigsminister stadig er tilfreds dermed, saa kunne vi andre ogsaa være tilfredse dermed. Jeg synes, at det var meget berettiget at udtale, som jeg gjorde før, at naar man næsten klædte en Mand af, tog alting fra ham, saa han blev Minister uden Portefeuille, saa forekom det mig, at der ingen Grund var til at bevare et saadant Embede, naar der ikke er mere, som kan henlægges under det.

Blem: Naar jeg har ønsket at sige et Par Ord, er det, fordi der er henvist til Lønningsudvalgets Stilling ved Loven af 7de April 1900, saaledes som den blev

vedtagen i Fjor, angaaende Lønningerne ved Statsanstalten for Livsforsikringen, og fordi der ogsaa blev henvist til, hvorledes Lønningsudvalget hidtil har stillet sig i lignende Tilfælde. Her skal jeg kun bemærke, at den ærede Ordfører har Ret i sine Udtalelser, naar han henviste til, hvorledes Lønningsudvalget i Aaret 1888 ved Samraad med den daværende Indenrigsminister drog Spørgsmaalet frem om saadanne Postmestre eller Postekspeditører, som sade inde med andre honorarlønnede Stillinger, f. Eks. som Bestyrere af Telegrafstationer eller som Stationsforvaltere ved Jernbanen eller som Toldkontrollører — vi havde jo flere af den Slags Stillinger forenede. Lønningsudvalget havde da et Samraad med daværende Indenrigsminister Ingerslev, hvor man jo ogsaa under Henviisning til Lov af 26de Marts 1870 §§ 5 og 6 paatalte, at der ikke blev afkortet noget i Lønnen, saaledes som Loven egentlig paabød. Saa fik vi en Skrivelse, dateret 10de Marts 1888, hvori Ministeren erklærede, at han gaar ind ikke alene paa disse Afkortninger men ogsaa paa Afkortninger i andre Tilfælde, hvor honorarlønnede Stillinger ere samlede paa een Haand, men som Lovens Bestemmelser ikke særlig kunde komme til at ramme. Han gik med, efter Udvalgets Henstilling, til, at der afkortedes visse Procenter i disse Tilfælde.

Senere har Lønningsudvalget ikke særlig haft Spørgsmaalet fremme under Behandling af Lønningslove — mig bekendt da — og jeg har dog siddet i Udvalget hele Tiden siden 1888. Man har egentlig slet ikke talt om det senere. Og det gjorde vi heller ikke i Fjor. Under Behandlingen af Lov om Lønninger ved Statsanstalten for Livsforsikring mindes jeg ikke, at vi nogen Sinde havde det Spørgsmaal fremme i Udvalget; jeg har spurgt adskillige af Udvalgets Medlemmer, og de sige det samme. Og det er jo ganske naturligt ikke Lønningsudvalgets Sag at give et Paalæg til Administrationen om, at den i Fremtiden skal holde sig Landets Love efterrettelig — for det kommer egentlig ikke Lønningsudvalget ved. Det, Udvalget har at gøre, er at gøre Indstilling om Lønninger og Honorarer for Embeder og Bestillinger, at fastsætte Alderstillæg, Pensionsregler og lignende. Men at man saa oven i Købet skulde sige til Administrationen, at den maa huske paa, at der er andre Bestemmelser, der gælder, som f. Eks. Loven af 26de Marts 1870, hvorefter man ikke kan forene Embeder og honorarløn-